

Всичко е в Божиите ръце

... Веднъж при Бог отишла една жена. Гърбът ѝ бил превит под тежестта на голям чувал.

– Уморена си, жено? – обезпокоено казал Господ. Смъкни от плещите си товара, приседни, поеми си дъх.

– Благодаря, аз - за малко! Ще Те помоля за нещо и веднага тръгвам обратно, защото няма да си простя, ако нещо лошо се случи през това време!

– Какво да се случи, какво няма да си простиш?

– Ако нещо стане с детето ми. Аз и затова дойдох - да Те помоля: Господи, спаси го и го запази!

– Ами Аз само това правя – със сериозен тон отговорил Господ. Нима съм ти дал повод да се усъмниш в загрижеността ми?

– Не, но... този живот е изпълнен с толкова опасности, лоши влияния, резки обрати! А синът ми е в такава възраст – иска всичко да опита, навсякъде да влезе, във всичко да се докаже. Боя се да не пропадне, да не сбърка, защото ще изпита много болка.

– Нищо, след като сам познае страданието, следващия път ще бъде по-предпазлив – отговорил Господ. Това е добър опит! Защо не го оставиш сам да се научи?

– Защото искам да го предпазя от болката и страданието! – възкликнала майката. Нали виждаш, винаги нося със себе си този чувал със слама, за да я постеля там, където той може да падне.

– Сега и от Мен ли искаш да го обградя от всички страни със слама? Е, добре! Гледай! И Господ на мига хвърлил огромен куп със слама, който като в кръг обградил сина на тази жена, отделяйки го от всички опасности, съблазни, изкушения, но заедно с това - и от самия живот. Майката видяла как синът ѝ се опитва да се промъкне през сламата, но напразно. Мятал се, пробвал да разкъса сламения пръстен, изпадал ту в отчаяние, ту в ярост. Накрая, изровил отнякъде един кибрит и подпалил сламата. Пламнал огън и всичко потънало в дим.

– Синко! – закрещяла жената, идвам ти на помощ!

– Още ли слама искаш да хвърлиш в огъня? – обърнал се към нея Господ. Имай предвид, че колкото повече слама постилат родителите на детето си, толкова по-силно става неговото

желание да се промъкне през нея на всяка цена. И ако не успее, може да подпали самия си живот. Защото не знае какво е болка и не познава свободата на избора. Ти си мислиш, че това е чувал, пълен със слама, а всъщност е пълен с проблеми. В него са всички ония ужаси, опасения, страхове, с които ти си изпълнена. Всичко, за което мислиш и се тревожиш, набира сила, разраства се, защото го храниш в себе си. Заради това товарът ти е

толкова тежък, че чак гръбнакът ти се е превил.

– Какво излиза, че не трябва да се грижа за сина си ли? Ти ли ми казваш това, Господи?

– Колкото искаш се грижи за него. Но да се безпокоиш – не бива! Нали Аз също имам грижа за него! Позволи Ми да върша своето, не Ми пречи!

Превод от руски език: Валя Марчелова

За обуздаването на езика

Митрополит Атанасий Лимасолски

Каквито са умът и сърцето, такива са и думите

Безусловно езикът ни докарва множество страдания, но как да го обуздаваме? Можем цял ден да се сдържаме, но ако изведнъж се случи някакво неприятно събитие или разговор, ние се проваляме. Разбира се, езикът сам по себе си не е виновен-той е просто един от органите на тялото ни. Но виновен е този, който го управлява, който му спуска командата какво да изрече. Ако умът дава добър материал на своя език, тогава из него излизат добри слова. Проблемът е съсредоточен в ума ни, който често не е зает с нищо и поради това езикът постоянно пустослови. Такъв празен ум свидетелства за това, че човек не извършва духовна работа. Именно заради това светите отци считат, че един от най-важните елементи на духовния живот, е мълчанието и внимаването върху думите.

Струва ни се, че това е невъзможно за изпълнение. Ако живеехме в пустинята, щяхме да прекарваме в непрестанно безмълвие. Но от опит ще ви кажа: не е достатъчно, дори и постоянно да се намираме в пустинята и да безмълстваме!

Нужно е умът ни да се научи на мълчание. Например, има хора, които през цялото време мълчат, но умът им непрекъснато разговаря. Тоест, външно човек изглежда изключително мълчалив и тих, а вътре в него се изливат потоци от монолози, спорове, оправдания... Подобно на мелница, която работи, без да спира. Нима може да бъде спряна тя? А нужно ли е? Нали в крайна сметка целта не е тя да престане, а да ѝ се даде да смели добра пшеница, за да се получи в крайна сметка качествено брашно.

Ти мълчиш, но умът ти не мълчи. Затова трябва да даваш на ума храна за духовна работа.

Ако човек не може да се моли, то поне трябва да размишлява над нещо положително. Четенето на духовни книги, слушането на проповеди, пребиваването в компанията на духовни люде - всичко това са полезни продукти, които попадайки в човешкия ум, впоследствие раждат добри слова. Например умът, който чете жития на светиите, духовни книги, слуша словото Божие, постоянно се труди и ражда размишления за доброто. И обратно - ако човек гледа или слуша нещо лошо, то умът му

се отравя и езикът започва да изпуска нечистотии, натрупани в ума, като осъждане, сквернословие и други.

Езикът ни е подобен на кран - отваряш го и протича вода. Ако източникът е добър, то и от крана протича чиста вода и обратно. Сам по себе си кранът не е отговорен за качеството на водата. Следователно, от огромно значение е с какво е пълно сърцето ни. „От препълнено сърце говорят устата“ (Мт. 12: 34), – казва Христос. Тоест всичко, което е в сърцето ти, ще бъде и на устата ти. Ако сърцето ти е изпълнено с добри помисли за ближните, ако събуждаш в себе си любовта, благожелателността, съчувствието, разбирането, снизходителността, то като отвориш устата си, словата ти ще бъдат пропити с тях. А ако в сърцето си имаш само зли помисли, като завист, враждебност, възмущение и др., то отваряйки уста, всичкото това зло ще се излее.

Борбата с езика се извършва дълбоко в нас. И за да победи, напълно помагат молитвата, четенето на Божието слово и духовни книги, слушането на проповеди, пребиваването ни в храма, общуването с добри хора, които ни помагат в тази борба. Ако човек работи на такова място, където чува непристойни изрази, той постепенно и без дори да забележи, започва да ги повтаря в себе си. Защото слушайки ги, привиква към тях, изпълва се с тях и дори и да не ги произнася, те заживяват в неговия ум. И обратно – когато човек се намира сред тихи, внимателни и духовни люде, той самият започва да придобива тези качества и неговите думи принасят полза не само на самия него, но и на всички наоколо.

Бедността на духа – това е истинската бедност!

Един беден човек попитал Бог:

– Защо съм толкова беден?

Бог отговорил:

– Защото не си се научил да даваш.

Беднякът продължил да пита:

– А ако нямам нищо?

Бог му отвърнал:

– Имаш няколко неща: лице което може да се усмихва; уста с която можеш да насърчаваш или успокояваш; сърце, което може да е отворено за хората; очи, които могат да гледат на другите с добро; тяло, което може да принася полза другиму.

И така, в действителност ние съвсем не сме бедни.

Бедността на духа – това е истинската бедност!

Превод от руски език: Валя Марчелова

Да се сдържиш до кръв

В Свещеното Писание е казано: „При много говорене не се избягва грехът“ (Притч. 10: 19). Ако всеки път, когато ти се предостави възможност да кажеш нещо, ти неудържимо започнеш да говориш, то няма да се спасиш от греха. Така или иначе, в някакъв момент в теб ще се появят и осъждане, и обвинения, и всичко останало.

Най - действеното средство против този грях е юздата. Който е живял на Атон или пък се е занимавал с животни, добре знае какво е това. Когато едно животно е непослушно и не иска да се помръдне, единствено от юздата, която дръпва човекът, животното усеща болка и започва да изпълнява това, което очаква от него стопанинът му. Ненапразно апостолът употребява глагола „обуздава“ по отношение на езика, защото действително тук е необходима принуда, за да сдържи човек езика си.

Ние сме разумни същества и словото е наш вроден инстинкт - иска ни се да се изкажем, да отговорим, но трябва да обуздаваме езика си и да си казваме: „а сега помълчи!“. Това никак не е просто, а е истинска борба.

В Патерика е описан следният случай: Някой си човек нагрубил старец и той с всички сили се опитал да се въздържи да не отговори на грубостта. След известно време, устата на стареца се напълнила с кръв и той я изплюл. Останалите отци, като видяли това, запитали стареца: „Отче, какво се е случило, каква е тази кръв?“. А той им отговорил, че толкова силно се натиснал да се сдържи, че грубото слово, което останало неизречено, се превърнало в устата му в кръв и като я изплюл, му олекнало.

В храм „Св.Атанасий“ Св. Литургия се отслужва: в неделя от 9:00 ч. и всеки понеделник, четвъртък и петък от 8:30 ч.

Св. Литургия се отслужва и на всички по-големи църковни празници.

В храм „Св.Атанасий“:

Всяка сряда от 17.00 ч. се отслужва акатист към Пресвета Богородица „Всецарица“ пред копието на чудотворната икона в храма;

Всеки четвъртък от 17.00 ч. се отслужва акатист на свети великомъченик Георги Победоносец пред копието на чудотворната икона от манстира "Свети Великомъченик Георги - Зограф" в Света Гора;

Всеки петък от 17:00 ч. в старинен храм „Успение Богородично“ (Малката Богородица) се отслужва акатист към св.Богородица пред чудотворната икона.

Беседи – петък 18:00 ч. с водещи: ставрофорен иконом Дончо Александров, свещеноиконом Теодор Стойчев, свещеноиконом Божидар Янакиев и протойерей Ясен Шинев;

Детски църковен хор – събота от 10:30 ч.

Школа по изобразително изкуство за деца – събота от 11:30 ч.

Школа по иконопис - неделя от 11:00 ч.

Неделно училище за деца-неделя от 10:30 ч.

Школа по актьорско майсторство за деца – неделя от 11:30 ч.

Посетете нашата интернет страница: www.sv-atanasii-varna.org